

Edito

Jarenlang was ik een fervent voorstander van de afschaffing van kinderarbeid. Geen enkel argument was overtuigend genoeg om dergelijke mensonterende toestanden goed te praten, vond ik. Groot was dan ook mijn verontwaardiging toen ik het artikel van Bart De Wilde las in *Samenleving en Politiek*. Hoe kon je nu in godsnaam gaan pleiten voor een andere kijk op kinderarbeid in het verleden? Kenden we niet allemaal de schrijnende foto's van kinderen in de fabriek en in hun armtierige huisjes?

Bart probeerde niet te overtuigen. Hij speelde af en toe een artikel door en gaf tips over auteurs die met het onderwerp bezig zijn. De meesten onder hen zijn geen historici maar sociale wetenschappers en juristen die vooral de situatie vandaag belichten.

En ik begon te lezen. Wat mij daarbij enorm geruststelde was de genuanceerdheid in hun benadering. Geen van hen heeft de bedoeling kinderarbeid goed te praten. Wat ze wel allen gemeen hebben is dat ze kinderen niet meer benaderen als weerloze slachtoffers. En dat ze wijzen op de complexiteit van het fenomeen. Ook de historici onder hen. Meer dan boeiend dus voor een themanummer.

Aan dit themanummer werkten historici en sociologen mee maar ook een pedagoog en een jurist. Daarnaast kregen we de getuigenis van twee mensen die actief zijn op het terrein zelf, in organisaties die de belangen van werkende kinderen proberen te verdedigen.

Sommige auteurs zijn misschien overtuigender dan anderen, sommigen gaan misschien te ver of juist niet ver genoeg. Ik althans heb er ongelooflijk veel uit geleerd. En misschien nog het meest dat zwart-witdenken, zowel over actuele problemen als over historische processen, heel afstompert. Bedankt Bart.

Paule Verbruggen